

STRÁŽKYNĚ DRAKŮ

LIZ FLANAGANOVÁ

ILUSTROVAL JOE TODD-STANTON

 P R E S S

Strážkyně draků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Liz Flanaganová

Strážkyně draků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STRÁŽKYNĚ DRAKŮ

LIZ FLANAGANOVÁ

ILUSTROVAL JOE TODD-STANTON

 P R E S S

Copyright © Liz Flanagan, 2023
Illustrations © Joe Todd-Stanton, 2023
Translation © Lenka Štěpáníková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-5059-7
ISBN e-knihy 978-80-264-5070-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

1. KAPITOLA

áno toho dne, kdy se její život navždy obrátil vzhůru nohama, neměla Rowan myšlenky na nic jiného než na závod, v němž měla změřit síly se svou nejlepší kamarádkou Bellou. Nikdo z dětí nebyl tak rychlý jako ony dvě. Tenhle závod měl ukázat, která z nich zná nejlépe všechna zákoutí města a která je nejrychlejší a nejmrštnější. Když toho rána stanuly vedle sebe pod městskými hradbami a vyčkávaly, až zvon odbije celou hodinu, obě se přímo tetelily odhodláním vyhrát.

„Vůbec se nedotýkáš dveří!“ protestovala Rowan a naštvaně se podívala na svou kamarádku. „Víš dobře, jaká jsou pravidla, a zrovna tohle byl tvůj nápad!“

„Protože jsou na nich všude pavučiny. Fuj!“ Bella opatrně natáhla ruku a zlehka se svými prsty dotkla mohutných dřevěných dveří se zrezivělými železnými panty. „Vůbec nechápu, na co tu ty dveře jsou, když jsou pořád otevřené.“

Rowan se při pohledu na Bellin znechucený výraz málem rozesmála, ale pak se napřímila a v duchu si začala plánovat svou trasu uličkami Holderby, která ji zavede až ke strážní věži v zahradách paláce. „A ne abys zase podváděla! Nesmíš se vůbec dotýkat nohama země, je ti to jasné?“ Tohle pravidlo vymyslela pro změnu ona a závod byl díky němu mnohem zajímavější.

„Jenže já se nedotýkala země, ale Mila!“ rozesmála se Bella. Poslední závod totiž vyhrála díky tomu, že v jistém záludném úseku závodu využila svého bratra.

Vtom se ozval zvon ohlašující celou hodinu.

„Teď!“ vydechla Rowan a obě dívky se vrhly kupředu.

Rowan si vybrala východní městské hradby a začala hbitě šplhat vzhůru po zdi. Přidržovala se kamenů vyčnívajících ze zdiva a za okamžik už se vytáhla na plochu střechu, po které

mohla lehce přeběhnout nad celou ulicí. Podle pachů linoucích se zezdola dokázala snadno rozpoznat, nad kterými domy či obchody se právě nachází: nad pekárnou se vzduchem šířila lahodná vůně; nad zadní částí kovárny se musela vyhnout žaru výhně stoupajícímu vzhůru; a když mījela koželužnu, usilovně se snažila nedýchat, protože ji do nosu udeřil zápach sušících se kůží. Někteří lidé jí mávali, jiní si jí nevšímali. Nevrlý řezník si mumlal něco o rozjivených dětech, které nemají nic lepšího na práci.

Rowan se zbytečně nerozhlížela a soustředila se pouze na každý další krok. Doběhla na konec ulice. Čekal ji dost těžký úsek: hradby tu byly příliš daleko od sebe na to, aby se daly přeskočit, ale Rowan se spoléhala, že se jí za chvíli dostane pomoci. Blížil se k ní totiž povoz naložený balíky slámy, mířící přímo k jejímu otci do palácových stájí, a jel přesně na čas, jak dívka doufala. Jakmile se povoz přiblížil, Rowan skočila, přistála mezi balíky, skulila se do klubíčka a cítila, jak se jí ostrá stěbla slámy skrze plátěnou tuniku zabodávají do kůže.

„Hej, ty drzoune jeden drzá! Koukej mazat dolů z mého vozu!“ obořil se na ni kočí.

„Díky!“ houkla na něj Rowan přes rameno. Vyhrabala se na nohy, přesně načasovala ten správný okamžik a vyskočila na vysokou kamennou zeď na druhé straně ulice. Nejobtížnější část měla za sebou.

Naneštěstí se však zachytila zrovna uvolněného kamene, který pod jejím sevřením povolil, vypadl ze zdi, bolestivě ji zasáhl do nohy a roztránil se dole na cestě.

„Jauvajs!“ vyjekla Rowan. Zítra bude mít na té noze pořádnou modřinu. Teď byla ovšem také v pěkné bryndě, protože visela na zdi za jednu ruku a bezmocně hrabala nohama ve vzduchu. Za žádnou cenu nesmí spadnout, teď ne!

Zaťala zuby a vši silou se přitáhla. Do prstů jí vystřelila ostrá bolest, podařilo se jí však vysoukat nahoru na zeď. Vydala se svou oblíbenou zkratkou přes zahrady paláce, samozřejmě po zdech, aniž by se dotkla země. Jednou si takhle zazávodila dokonce se samotným princem. Byl mladší než ona, a když se ji pokoušel chytit, spadl do jezírka s rybami. Musela ho tehdy dopravit domů – špinavého a promočeného, ale šťastného, a hlavně živého a zdravého.

Rty se jí zavlnily spokojeným úsměvem. Dneska vyhraje! Vyhoupala se na jabloň, pokračovala po vysoké zdi porostlé

břečťanem a náhle před sebou spatřila cíl své cesty: palácovou strážní věž. Natáhla se a začala znovu šplhat. Obloha byla toho rána krásně modrá, a jak dívka lezla výš a výš, slunce ji příjemně hřálo do zad.

Už byla skoro nahoře, když zaslechla hlasy, a pochopila, že na věži už někdo je.

A že to rozhodně není Bella.

2. KAPITOLA

atraceně. Rowan se zarazila těsně před vrcholem věže. Nemůže si teď dovolit, aby si jí strážce všimly a vykázaly ji pryč. Musí počkat, až odejdou.

Zuby nehty se držela zvětralého zdiva. Ruce už ji pořádně bolely a nohy se začínaly třást. *Tak jděte už*, naléhala v duchu.

Shora k ní doléhal hovor týkající se jakési nezajímavé záležitosti, o které už dříve cosi zaslechla: vzdálené války, kterou vedla země jménem Estrie. Vůbec nechápala, proč se o ní ti dva baví – jich se to přece netýká, vždyť tady v Gallrenu se neválčí.

Rowan přestala poslouchat, protože si všimla holuba, který prolétl kolem ní a přistál dole v zahradě, kde byl malý holubník. I z té výšky Rowan rozeznala miniaturní roličku papíru přivázanou k jeho nožce – pták přinášel nějaký vzkaz.

Vypadáš unaveně, politovala holuba v duchu. Doufám, že si teď budeš moct pořádně odpočinout.

Holub naklonil hlavičku a zadíval se přímo na ni, jako by jí četl myšlenky. Vtom k němu přiběhl Sam, chlapec, který se v paláci staral o holuby, vzal si od něj vzkaz a předložil mu zaslouženou odměnu v podobě vody a zrní.

„Kdy k nám dorazí armáda Kaina Stonelawa?“ ozval se sešora z věže ženský hlas.

„Každým dnem. Každou chvíli očekávám zprávu od strážců našich hranic,“ odpovídal nějaký muž.

Pak znovu promluvila žena: „Copak si Stonelaw myslí, že může jen tak přijít a vzít si i mou zemi? To ale bude muset bojovat. Gallren se nevzdá.“

„Nemáme moc času,“ povzdechl si mužský hlas. „Kam se hodláte uchýlit?“

„Já rozhodně nikam nepůjdu!“ protestovala rázně žena.

„Vaše Veličenstvo, musíme vás dostat do bezpečí.“

Vaše Veličenstvo? Rowan se překvapením málem pustila, ale pak se vzpamatovala a přitiskla prsty do spár mezi kameny ještě větší silou. Vždyť právě odposlouchávala královnu! Za to jí pravděpodobně hrozí přísný trest!

Rozhlédla se kolem sebe a očima hledala Bellu, aby ji upozornila, že se má odsud raději držet dál, ale po kamarádce nikde nebylo ani vidu, ani slechu.

„Neopustím svůj lid!“ trvala zatím na svém královna. „Pokud po nich žádám, aby vytáhli do boje a bránili naši zemi, musím tu s nimi zůstat. Ať se děje cokoliv.“

„Tak pošlete pryč alespoň prince,“ navrhol mužský hlas.

„Ne.“ Královnin hlas zněl velmi odhodlaně, jako by byla už dávno rozhodnutá. „Co bych takovým činem vzkázala svým

poddaným? Že jsme zbabělci? Nikdy. Zůstaneme tady v Hol-
derby. Vím, že nás dokážete ochránit.“

Druhá osoba si povzdechla. „Uděláme, co je v našich si-
lách, Veličenstvo, ale válka s Estrií je nevyhnutelná.“

„A naši vojáci jsou nejlepší a nejstatečnější ze všech,“ dodala
královna Silvana pevně.

Po chvíli bylo slyšet, jak se rozhovor vzdaluje, a Rowan
se shora naskytl pohled na královnu v dlouhém sametovém
plášti a na generála v elegantním klobouku a uniformě.

Takže se blíží válka. Sem? Do jejího města? Přestože slu-
níčko hřálo stejně jako před chvílí, Rowan cítila, jak jí po zá-
dech přeběhl mráz.

3. KAPITOLA

ísto aby konečně pokračovala k vytouženému vrcholu, sešplhala Rowan spěšně dolů do zahrad. Prsty se jí kroutily nesnesitelnou křečí, ale ona si toho nevšímala. Pospíchala za svým otcem do stáji, kde pracoval. Dívka to místo milovala; měla ho spojené s teplou vůní koní a čerstvého sena. Tatínek říkal, že Rowan má pro práci s koňmi zvláštní nadání a dokáže mu ve stáji pomáhat, aniž by se mu při tom pletla pod nohama. „Tati!“ zavolala opatrně a rychle se rozhlédla kolem sebe, aby se ujistila, že na dvoře není nikdo jiný. „Lezla jsem

před chvílí na věž a vůbec jsem nechtěla poslouchat cizí hovory, víš, ale náhodou jsem slyšela královnu. Co se to děje? Bude válka? Tady u nás?“ zasypávala tatínka neodbytnými otázkami.

Její tatínek byl mohutný a silný muž, který se nikdy nikoho a ničeho nebál. Proto dívenka předpokládala, že se jenom tak zasměje a ujistí ji, že vůbec o nic nejde. Tatínek ale reagoval úplně jinak.

Dřepl si na kamenné dlažbě dvora tak, aby viděl své dceři přímo do očí, vzal její malou ruku pevně do své a potichu pravil: „Neměla ses to dozvědět takhle, holčičko. Ale je to pravda – pokud zprávy nelžou, pak Gallren co nevidět zasáhne válka. A možná se ocitneme v nebezpečí i my tady v Holderby.“

V tom okamžiku se rozezněl poplašný zvon. Rowan tenhle zvuk ještě nikdy předtím neslyšela. Drsné řinčení se rozléhalo po celém městě.

„To je znamení, že nás už brzy čeká boj,“ zamračil se tatínek. „S maminkou jsme se na tuhle chvíli už nějaký čas připravovali. Vy dvě musíte co nejrychleji odtud. Ještě dnes.“

„Ne! Já nikam nechci!“ Rowan se tatínkovi zoufale vrhla kolem krku. Ucítila, jak ji jeho štětinaté vousy šimrají

na temeni hlavy. „Tady jsem doma. Nikam nejedu!“ Bude stačtčná, stejně jako královna. „Počkat,“ zarazila se náhle, „jak to, my dvě? A co ty?“

Tatínek se jemně vymanil z jejího sevření a přidržel její ruce ve svých. „Také nechci, abyste mě opouštěly,“ zašeptal a jeho tvář byla vážná a smutná. „Ale s maminkou teď musíte nějakou dobu zůstat u dědečka. Tam budete v bezpečí.“

„Cože? U dědečka? U jakého dědečka?“ křičela zmateně Rowan. Až do tohoto okamžiku byla přesvědčená, že žádné prarodiče nemá. „Kdo to je? Proč jste mi o něm nikdy neřekli?“ naléhala, ale bylo jí jasné, že tatínek už neposlouchá.

Kvůli hlasitému zvuku zvonu se nedokázala vůbec soustředit. Měla pocit, jako by celé její tělo bylo tím poplašným zvonem a vyzvánělo na poplach. Dech se jí zrychlil a srdce jí bušilo jako o závod. Hlavou jí vířily tisíce otázek a starostí.

„Pospěš si, musíš se rychle sbalit, nemáme moc času,“ přerušil tok nepříjemných myšlenek tatínkův hlas. „Maminka už je tady.“

„A to se nemůžu ani rozloučit s Bellou?“ fňukala Rowan. „Ještě před chvílí jsem s ní mluvila. Bude mít strach, co se stalo...“

„Ne, Rowan. Odjíždíme hned.“ Stačil jediný pohled do mamčininy tváře, aby Rowan pochopila, že je rozhodnuto. Maminka ve svých zářivě barevných šatech a s copem spleteným z kaštanově hnědých pramenů odhozených na zádech obvykle působila vesele a klidně, dnes tomu ovšem bylo jinak. V mamčině obličej se zračilo něco, co Rowan vyděsilo na nejvyšší míru.

Rowan poslouchala, jak rodiče narychlo probírají nezbytné detaily: jaké koně si vzít a jaká cesta bude nejbezpečnější. Cítila se jako ve špatném snu, věděla ovšem, že se z něj nelze probudit, protože tohle všechno se skutečně děje. Mátožně se pokoušela řídit matčinými příkazy. Doklopýtala domů, sbalila si oblečení a do malého ranečku naházela své nejcennější věci: pírkó pro štěstí, lesklý oblázek a svou nejoblíbenější knihu o zvířatech.

